

ministeriet, indenrigsministeriet og socialministeriet, skulle udgå; yderligere ændringer i disse love fandtes ikke påkrævet. For så vidt angår lovgivningen vedrørende frihedsberøvelse inden for børneforsorgen og åndssvageforsorgen, var særskilte lovforslag fremsat af socialministeren.

Justitsministerens ændringsforslag til retsplejelovens § 471 var begrundet dels i, at det kan modvirke den helbredsmæssige behandling af den frihedsberøvede, at han i retten har adgang til at påhøre f. eks. lægernes forklaringer om hans psykiske tilstand, dels at vidner, f. eks. pårørende, der må afgive forklaringer til ugunst for den frihedsberøvede, kan blive udsat for ubehageligheder fra denne.

Udvidelsen af ankefristen i § 475 fra 14 dage til den almindelige ankefrist på 4 uger var begrundet i, at en særlig kort ankefrist ikke havde vist sig fornøden i praksis.

Ved 1. behandling gav samtlige ordførere tilslutning til de af justitsministeren foreslåede ændringer. Lovforslaget henvistes dog til udvalgsbehandling, idet *Edel Saunte* (S), *Vagn Bro* (V), *Else Zeuthen* (RV) og *Helge Madsen* (DR) i udvalg ønskede drøftet et af landsretspræsidenterne rejst spørgsmål om beskikkelse af sagfører (advokat) for en frihedsberøvet, der ikke selv havde antaget eller overhovedet ønskede en advokat.

Om dette spørgsmål hedder det i den af udvalget afgivne betænkning, der indeholder ændringsforslag herom:

„Udvalget har fundet det rigtigt at foreslå, at der, når den frihedsberøvede ikke selv har antaget en advokat, skal beskikkes ham en sådan, selv om han ikke ønsker det. Udvalget foreslår endvidere, at reglerne om beskikkelse af advokat for andre end den frihedsberøvede ændres, dels således at retten, når der skønnes at være fornøden anledning dertil, kan beskikke en advokat for den beslutende myndighed, selv om der ikke foreligger nogen begæring herom, dels således at retten under samme betingelse kan beskikke en advokat for andre, der kan være parter under sagen. Udvalget kan herved henvise til en af østre landsret den 3. december 1954 afsagt dom (Ugeskrift for Retsvæsen 1955, side 327), hvorefter der under en sag om fjernelse af børn fra hjemmet beskikkedes en sagfører for forældrene.

Udvalget finder endelig, at den foreslåede regel om, at retten, når særlige omstændigheder taler derfor, kan bestemme, at den frihedsberøvede skal forlade retssalen under bevisførelsen, også bør omfatte den, der handler på hans vegne.“

Udvalgets indstilling var enstemmig og tiltrådt af justitsministeren.

Lovforslaget vedtoges efter at have været ganske kort omtalt ved 2. behandling enstemmigt ved 3. behandling.
